

Goedenmorgen, vrienden.

Er bestaat een spreuk, dat vroeger in het Capitool werd gebruikt en dat luidt: LUMEN DEI HORA EST. Dat is: Het licht Gods, het uur is geslagen. Nu dat klopt; ik onderschrijf dat onmiddellijk, ofschoon dat natuurlijk niet op mijzelf slaat.

Dat ik deze spreuk citeer, heeft een bedoeling. Er zijn nl. in Rome bepaalde feesten geweest, die u verkeerdelijk alleen kent van hun meer mondaine zijde; u noemt ze dan de Saturnaliën, die samenhangen met de geboorte van het licht. Wanneer deze feesten begonnen, dan werd er op het grote plein, waar de verschillende tempels en het regeringsgebouw waren a.h.w. geproclameerd, dat - het licht moest dat dus weten - het uur was gekomen. Dat is eigenlijk een heel typische verhouding. De mensen zeggen dus tegen het goddelijk Licht wel te verstaan, dat het uur is gekomen, niet omgekeerd.

Een mens is geneigd te verwachten dat het goddelijk Licht tegen hem zal zeggen: "Nu is het uur gekomen." Maar die Romeinen hadden er toch wel begrip voor. Die zeiden: "Neen, wij zijn het, die dat moeten zeggen. Wij constateren het en wij roepen het plechtig uit, omdat onze plechtige erkenning de komst van het Licht eerst werkelijk maakt.

Ik geloof, dat men in de gehele ontwikkeling van de mensheid een soortgelijk verschijnsel ziet. Wij roepen wel steeds uit, dat we licht willen zien en dat we innerlijke bewustwording willen hebben en dat er eens een wonder moet gebeuren, maar we zijn niet bereid om het te proclameren, om voor onszelf te zeggen: Nu, dit ogenblik, nu moet het gebeuren. Van af dit ogenblik ben ik mij bewust van dat licht.

Dat licht komt toch wel; dat stoort zich helemaal niet aan mijn uitdrukkingen. Zoals de zon ongetwijfeld ook heel rustig is opgekomen in de tijd toen men die uitdrukkingen nog niet gebruikte. En zoals de Saturnaliën heus niets te maken hebben gehad met het komen of het gaan van het licht. Maar de kwestie was: de mens moest het voor zichzelf waar maken.

Daar zit nu een zeer belangrijk verschijnsel in, dat wij in het leven steeds weer tegenkomen. Er zijn rond ons verschijnselen en ontwikkelingen, die zich voortdurend en geleidelijk voltrekken. We weten zelf nooit precies hoever die zijn gevorderd. Je zit midden in een langzame groei. En zomin als je het merkt dat je misschien als kind weer een centimeter bent gegroeid, zomin merk je dat, wanneer je geestelijk rijper bent geworden voor een nieuwe bewustwording, voor een beleving, voor een nieuwe ervaring. Het resultaat is dan ook, dat men voortdurend blijft wachten op het ogenblik "dat ik groot zal zijn" of "dat ik bewust zal zijn", terwijl men helemaal niet in de gaten heeft, dat men het in feite reeds is.

In deze dagen kan dat van groot belang zijn. De mensheid is heel wat rijper dan zij denkt en dan ze tot uiting doet komen. Heel veel mensen staan aan de grens van een bewustwording of ze zijn eigenlijk reeds opgenomen in een totaal nieuw levensproces, maar zij realiseren het zich niet, omdat het te langzaam gaat, omdat het zich onttrekt aan de directe erkenning. Men groeit er zo lekker in. Daarom komt er altijd het ogenblik, dat je ook voor jezelf moet zeggen: Hora est. Het uur is geslagen.

Het uur is geslagen, niet omdat de cosmos aan mijn stem gehoorzaamt, maar omdat in mijn wezen de erkenning is gegroeid. Er is iets veranderd; ik weet nog niet wat. Ik moet dus vaststellen: van af dit ogenblik vier ik voor mij het gekomen licht, het gekomen bewustzijn.

Hier zitten natuurlijk vele psychologische kwesties op de achtergrond, dat zult u begrijpen. Want wij zijn altijd bang om iets te proclame-

ren. Wij zijn bang om definitief te zijn. Definitief zijn we alleen in kleine zaken; en dan nog hoofdzakelijk indien het anderen betreft. Maar wanneer het gaat om zo iets groots als de bewustwording, dan is de mens weifelachtig. Hij durft niet voor zich niet te zeggen: "Nu weet ik het" of: "Zo is het". Neen, hij laat dat maar rustig betijen en voor hij het weet, is hij met zijn winter-mentaliteit eigenlijk in het hartje van de zomer aangekomen. En dan reageert hij verkeerd en heeft hij grote moeilijkheden. Hij verwacht nog steeds dat het zomer zal worden tegen de tijd dat het alweer wintert; en ook dan maakt hij fouten. Wij moeten ons weten in te voegen in de verschijnselen, a.h.w. in de cyclus van de cosmos, van het leven dat zich rond ons afspeelt en dat ook in ons zijn werkingen kent.

Dit is dus eigenlijk mijn onderwerp voor vandaag. Het is een les, die ik heb gekozen, omdat ik meen dat hierin de nieuwe leer, de nieuwe Leraar, de nieuwe openbaring van deze dagen sterk op de voorgrond komt. Er is altijd weer de gedachte: Nu zal er iets totaal nieuws zijn. Maar het nieuwe, dat is onze ^{de}nadering van het leven, niet het leven zelf. Het leven blijft gelijk. We kunnen niet verwachten, dat God Zich verandert. Wij veranderen. Wie dat niet beseft, zal altijd weer in strijd zijn met zijn wereld, zal in strijd zijn met zichzelf en zal niet begrijpen hoe hij, precies zoals hij of zij is, ergens een harmonische plaats heeft binnen het geheel..

De achtergronden daarvan staan natuurlijk ook weer in verband met de incarnaties, waarover we al zo vaak hebben gesproken. Nu wil ik proberen u een tekening te geven, niet van de incarnaties zelf - dat is al te dikwijls gezegd - maar van het proces dat zich afspeelt.

In jezelf (dus in het werkelijke "ik" dat zo nu en dan in de stof wordt gebonden) zul je voortdurend ervaringen opdoen. Deze zijn niet alleen de ervaringen van een bepaalde tijd. Je kunt dus niet zeggen: O, ik heb geleefd in het middeleeuwse Florence en nu heb ik dus die oude Florentijnse beschaving of de gedachtengangen ervan. Neen, je moet zeggen: Mijn bewustzijn heeft waarden geleefd, die eigenlijk in dat middeleeuwse Florence niet eens pasten. Ik heb misschien geleefd in een vroeg-tertiair tijdperk, waarin de mens nog een wild dier was. Deze mentaliteit heb ik geestelijk opgelegd aan een lichaam, dat paste in de middeleeuwse pracht van een cultureel toch hoogstaande beschaving.

Wij passen ons dus niet van incarnatie tot incarnatie precies aan. We knopen banden - dat is zeker waar - en we schoppen oorzaak-en-gevolg-werkingen; maar deze staan niet in direct verband met die incarnatie, met die tijd. Ze zijn een voortvloeijsel van onze innerlijke status. En het ellendige is nu, dat menigeen ook geestelijk wacht, totdat hij wordt opgenomen in hogere sferen, in hoger bewustzijn, in hoger leven; en hij begrijpt niet dat alle middelen om dit te bereiken voortdurend rond hem zijn, maar dat hij op een gegeven ogenblik zelf moet zeggen: Nu wil ik al dat lagere uitschakelen; dat is van geen belang. Nu leef ik voor het licht. En dan is er licht. Een verschuiving dus, waarbij het helemaal niet meer belangrijk behoeft te zijn hoeveel incarnaties je hebt geleefd, maar waarbij het er alleen nog maar op aankomt, hoe je in die incarnaties hebt gereageerd.

De stoffelijke werkingen van oorzaak-en-gevolg zijn ongetwijfeld belangrijk, maar al die werkingen van oorzaak-en-gevolg zijn volledig ondergeschikt aan de werkelijke persoonlijkheid; d.w.z. het bewustzijn van het ware "ik". Wanneer u dus de oudere mentaliteit in uzelf geestelijk hebt bewaard, dan zult u alles, wat u nu ontdekt op de wereld, willen terugbrengen in dat oude patroon. In vele gevallen kun je zelfs niet vermijden, dat dat een paar keer gebeurt; want eerst in dat oude patroon kun je jezelf hervinden. Maar daarna moet je toch beseffen: Nu is het uur van bewustwording geslagen. Nu is het niet meer de kwestie van "wat is mijn wereld vandaag" of "wat ben ik gisteren geweest". Nu is het de kwestie van "wat zie ik in mij als mogelijkheid om met het licht te werken?" "Hoe kan

ik alles uitschakelen, totdat dit licht, deze kracht voor mij werkelijk wordt?"

De incarnaties brengen verder nog wat eigenaardigheden met zich mee. Natuurlijk, u knoopt banden en die zullen altijd weer ergens herleven. Wanneer u in een oude tijd iemand hebt geslagen, dan komt waarschijnlijk ergens, indien de haat voldoende was, weer een incarnatie, waarin u elkaar kunt ontmoeten; en dan is het maar de vraag, wie van u beiden gaat slaan en of er wordt geslagen. Misschien wordt u wel de beste vrienden; dat ligt weer aan de wijze, waarop u de bestaande impulsen in uzelf omzet. Maar al die banden bij elkaar zijn voor het "ik" niet zo belangrijk. Er zijn altijd mensen, die denken dat de verbindingen, die je hebt van persoon tot persoon op zichzelf belangrijk zijn. Maar belangrijk is alleen maar de mate, waarin je je door deze banden een werkelijkheid realiseert; dus je persoonlijkheid a.h.w. geestelijk tot uitdrukking brengt.

De noodzaak om vaak eerst het oude te realiseren, brengt de mens al onmiddellijk in strijd met het bij velen ook geestelijk overgeërfde idee van taboe's, van heilige wetten. En toch kan er nooit een heilige wet bestaan, tenzij die wet in onszelf leeft. Zo ziet men dat er personen zijn, die incarnatie na incarnatie de juiste oplossing van hun persoonlijk probleem uitstellen, omdat het niet past bij hun idee van rechtschapenheid, fatsoen, religieuze wet, godsdienstige beleving, innerlijke beschaving en wat dies meer zij. Deze terughoudendheid brengt met zich mee, dat het probleem zich verscherpt.

Wanneer u een paar uur niets hebt gegeten, dan zult u geen honger hebben. Wanneer u een paar dagen niet hebt gegeten, dan wordt die honger een ogenblik scherp, daarna neemt ze weer af. En dan komt er een ogenblik dat u krachteloos bent door gebrek aan voedsel, terwijl gelijktijdig de gedachte aan voedsel weerzin wekt.

Het lijkt misschien op het eerste gezicht een eigenaardige vergelijking, maar toch is het waar. Want u hebt dus in die relaties, de noodzaak geschapen om a.h.w. het verleden af te sluiten. U kunt dat voor uzelf niet doen. U moet zich dan a.h.w. eerst voeden; d.w.z. het verleden tot verzadiging brengen, voordat u een nieuwe tijd volledig en innerlijk kunt beleven. Daarbij sta je dan natuurlijk heel vaak in directe strijd met allerhand opvattingen en gedachten, die in je leven. Dan ben je ook direct in strijd met je ideeën van wat je mag eisen van de wereld, van andere mensen en van God. Maar je moet ergens eerst de oplossing vinden, voordat je verder kunt gaan.

Dat is het afsluiten, de reiniging a.h.w., die geschiedt (ook bij die Saturnaliën), want dat was niet alleen maar een kwestie van libertijnse feesten; het was ook wel degelijk een groot religieus feest. Dat begon met het opnieuw ontsteken van vuur. Soms werd er zelfs huiselijk vuur ontstoken: men ging dan naar het vuur, dat de Vestaalsen hoedden en dat werd uitgedeeld, zoals ze tegenwoordig palmpaasjes uitdelen.

Die reiniging was het eerste punt. Het tweede punt was, dat alles wat oud was werd weggegooid. Men bevestigde alle vriendschappen, die men erkende, door het zenden van geschenken (zo iets als Sinterklaas dus) en men vierde de bevrijding van de oude tijd in allerhand feesten, die dan - zoals u dat beschouwt - erg loszinnig waren. Maar het feest zelf was dus niet alleen maar een afscheid van de winter, het was een afrekenen met een afgelopen periode. Het was het ontsteken van een nieuw vuur, het aanvaarden van een geheel nieuwe reeks belevingen en regels. Het is zelfs zover gegaan dat in een bepaalde tijd er in de stad Rome regels bestonden voor het wagenverkeer. Het was zo, dat in vele straten alleen 's nachts wagenverkeer mocht zijn. In andere straten werd het alleen onder bijzondere omstandigheden toegestaan. En dan hadden we verder nog regels voor de dragers enz.

Hierin kwam dan verandering met de Saturnaliën. De hele stad leefde

van af dat ogenblik in een nieuw kader. Er gingen dan b.v. veel Romeinen naar Ostia, naar de kust. Men leefde onder nieuwe regels, het licht lag een beetje anders en de duur van dag en nacht wijzigde zijn verhoudingen; en al die dingen tezamen betekenden dus ook dat de materiële regeling in die stad moest worden aangepast. En dan groeide dat langzamerhand vanzelf weer naar de oude vormen toe, dat ben ik met u eens. Maar de gewoonte, die tot Vespasianus heeft bestaan om van de heuvel, waarop de paleizen waren gelegen speciale herauten te doen uitgaan om te verkondigen dat er een nieuwe wet was (zelfs wanneer die precies was geformuleerd zoals in alle vorige jaren), die geeft toch aan hoe die mensen de vernieuwing zagen.

Het was niet alleen het afrekenen met het tijdsgebeuren en hun "Hora est" was niet alleen maar een erkenning: nu gaat voor ons de zomerdienstregeling in of zo iets. Neen, het was veel meer. Wij moeten steeds zelfs de oude wetten, de oude krachten en de oude banden vernieuwen, want de volledige realisatie, de volledige erkenning is noodzakelijk, voordat we voort kunnen gaan.

Er zit dus ook iets van het breken van een sleur in. En dat blijkt in de incarnaties nu heel vaak achterwege te blijven. Je hebt mensen, die incarneren in de buurt van bepaalde personen; en al incarneren ze duizend keer, zolang die anderen incarneren blijven ze in dezelfde omgeving en hebben ze verhoudingen t.o.v. die mensen (zakelijke en andere), die in elke incarnatie zo'n beetje worden gereproduceerd. En altijd blijft er hetzelfde probleem bestaan, want ze houden zich steeds aan dezelfde oude regels.

Kijk, dat men door incarnaties een bepaald bewustzijn vormt, is aanvaardbaar. Maar dat dit bewustzijn dan als maatstaf wordt gesteld voor alle dingen, dat is niet logisch. Wij groeien geestelijk (en ook als we in de stof zijn geestelijk en soms zelfs stoffelijk) naar een nieuwe tijd, zoals b.v. de tijd van heden. Maar wanneer wij die tijd niet aanvaarden, dan blijft voor ons bewustzijn het oude voortbestaan. We kunnen ons er niet van losmaken. En dan zullen we steeds weer hetzelfde drama herhalen met steeds dezelfde bezwaren, met steeds dezelfde onvolledige oplossing, met steeds dezelfde angst, dezelfde begeerte, dezelfde honger, dezelfde pijn.

Ik weet niet, of u wel eens hebt nagedacht over incarnatie in deze zin. Maar als u nu dit even overweegt, zal het u duidelijk zijn geworden. Men herhaalt; en het is niet goed om te herhalen. De herhaling is alleen maar noodzakelijk, indien die ons de mogelijkheid geeft iets te veranderen, iets te herstellen. Maar de klakkeloze herhaling van oorzaak-en-gevolg-effecten, de klakkeloze herhaling van dezelfde banden, belevingen, methoden van zijn, is zinloos.

Nu kunnen we natuurlijk wel uitroepen, dat het dan beter voor ons is om elk leven afzonderlijk te leven. Maar ook daarbij speelt de gewoonte een rol. Want wanneer je niets weet van vorige incarnaties en van oorzaak-en-gevolg-werkingen en je houdt inderlijk vast aan diézelfde maatstaven, dan zul je ook dit leven - al beschouw je het als je enige bestaan in de stof - precies zo leven als in het verleden. En je zult in een volgend leven weer net zo leven.

Toch verandert er rond ons onnoemelijk veel. U lacht er misschien wel eens om, wanneer u weet dat er iemand is, die nog absoluut weigert om electriciteit te aanvaarden en die een pomp beter vindt dan een waterleiding. Dan zeg je: Zo iemand gaat niet met zijn tijd mee. De grote vraag is echter: In hoeverre gaan wij met onze tijd mee? Met de cosmische tijd, met de invloeden die ons dichter moeten brengen bij het goddelijk Licht, maar die we eenvoudig opzij schuiven? Dan moet je natuurlijk niet alleen maar een vraag stellen, je moet proberen haar te beantwoorden. Ik wil proberen dat te doen door ten eerste de psychologische redenen te geven voor deze afwijzing, voor deze vertraging; ten tweede

door enkele aanwijzingen te geven in de richting, waarin volgens mij voor de mens en ook voor menige geest de oplossing ligt.

Wij hebben de gewoonte om alles in een vast verband te zien. Elke mens, die denkt, probeert zijn wereld onder te brengen in een vaste indeling; pas daardoor wordt ze voor hem werkelijk hanteerbaar en voelt hij zich erin thuis. Hij moet orde kennen, een zekere regel. Die orde en regel worden gevormd door vaste waarderingen, die in de wereld nu eenmaal bestaan en waaraan men zichzelf probeert aan te passen. Je innerlijk doet dit niet en ook je stoffelijk wezen (als je eerlijk bent, als je je geestelijke maquillage eens een keer weglaat en eerlijk toegeeft hoe je bent, hoe je denkt, hoe je leeft in stof en geest), die doet het ook niet. Je begint dus een vals front te bouwen. Maar dit vals front identificeer je met jezelf.

Wanneer een mens dus wordt belaagd door wat hij ziet als zondig, dan zegt hij: "Dat is het kwade in mij"; of: "Dat is de duivel die me komt verleiden", want hij wil niet aannemen, dat het deel is van zijn persoonlijkheid. Wanneer die mens wordt geconfronteerd met de gevolgen van zijn instelling en zijn daden, die niet helemaal zuiver zijn, dan zegt hij niet: "Dat is mijn schuld", dan zegt hij: "Die anderen hebben gefaald"; of: "Dit is het toeval, dit is het noodlot." Maar hij zegt nooit: "Ikzelf ben hiervoor aansprakelijk zover het mij betreft." Er is dus een systeem van het ontkennen van de werkelijkheid; niet alleen van je leven maar ook wel degelijk van alles, wat met die wereld verband houdt, tot zelfs de eenvoudige ideeën en de waarnemingen toe. Omdat je jezelf identificeert met een beeld dat niet reëel is, is het voor de doorsnee-mens een bestaansvoorwaarde geworden om de feiten te ontkennen.

Wanneer hij daarnaast nu innerlijk (dus geestelijk) een vaste regel heeft aanvaard, dan zal hij proberen om die vaste regel als zijn geloof, als zijn intuïtie of zijn inspiratiebron onder te brengen in dit vaststaand stoffelijk systeem; want men streeft er wel degelijk naar om een eenheid te zijn in stof en geest, ook al lukt dat niet altijd. En zo wordt nu dus de stoffelijke vorm (die je eigenlijk niet bent) gemaakt tot het voertuig van de geestelijke verklaringen, die je zou willen geven en die je innerlijk als niet geheel juist moet erkennen. En dan zit je in de knoop. Want toe te geven dat je hebt gefaald, dat je inzichten niet helemaal juist zijn, dat jouw idee van de cosmos en het cosmische bestel of van je taak in het leven niet helemaal juist is, dat betekent: ontkennen dat je leven de betekenis heeft, die je eraan hebt toegekend. En dat wil zeggen, dat je jezelf helemaal opnieuw moet gaan waarderen, dat je elke relatie met je omgeving opnieuw moet gaan waarderen; en dat durf je niet aan, want dan sta je in een wereld vol onbepaalde en onbekende waarden en het lijkt je toe, dat je daarin niet kunt leven.

Dat is dus de psychologische achtergrond. Er is een angst voor het onbekende bij, zeker. Maar er is ook een angst bij dat je alles, wat je heilig hebt gehouden, ineens opzij moet zetten. Dat zul je natuurlijk niet zo erkennen; dat blijft over het algemeen voor een groot gedeelte in het onderbewustzijn zitten en het wordt alleen naar buiten gebracht in laat ons zeggen ontkennende of in negatieve vorm.

Is het aanvaardbaar voor u dat de mens en het verleden (dus al die incarnaties en het daaruit gegroede bewustzijn) en zijn eigen plaats in deze wereld materiëel op die manier verwerkt? Kunt u dat accepteren? Dan kunnen we ook, indien we dit dus aanvaarden, komen tot een zekere oplossing van het probleem.

We moeten in de eerste plaats beginnen met niet meer uit te stellen: We zullen morgen weleens overwegen; of: wanneer het eens past, dan zullen we een keer proberen of dan zullen we het weleens doen.

Kijk, dat moeten we allereerst over boord zetten. Wat wij in onszelf erkennen als begeerlijk, als juist of als noodzakelijk, dat moeten we nu

doen en niet op een andere tijd. We moeten ook niet zeggen, dat er nog tijd is om ons later te bekeren. Neen, we moeten nu de nieuwe levenshouding vinden, we moeten nu het nieuwe licht aanvaarden. En wanneer we een beetje onzeker zijn geworden van onze eigen stellingen en onze levenshouding, dan moeten we die niet later herzien, wanneer we een beter inzicht hebben, maar dan moeten we proberen het nu zover te brengen dat we zeggen: Zo voel ik het, zo ben ik zeker van mezelf, zo is het goed. Dus probeer allereerst nu de oplossing te vinden voor elke onzekerheid. En alleen als het helemaal niet gaat, kunt u misschien zeggen: We werken er morgen nog aan verder." Maar nooit zeggen: "Nu ja, dat stellen we dan maar uit." De oplossing is nu noodzakelijk.

In de tweede plaats: Begrijp heel goed, dat elke nieuwe tijd die komt een afrekenen betekent met het verleden. U zult heel veel lieve ideeën en prettige gedachten, ja, zelfs voordelen of bezittingen ten slotte terzijde moeten stellen. U moet zeggen: "Dat is een afgesloten zaak." Blijf niet teruggaan naar het verleden of wat was. Maak zo realistisch mogelijk balans op van wat je vandaag hebt. Reken niet met vorderingen, die je nog hebt op het verleden of op de mensen. Reken met wat je vandaag hebt en wat je vandaag bent. En wanneer je dit hebt, dan vraag je je verder af: Wat kan ik hieruit schenken? Ik moet in die wereld leven. Ik moet op mijn manier a.h.w. geschenken aanvaarden van de wereld. Ik moet ze geven. Ik moet nu in deze bewustzijnstoestand en uit deze feitelijke verhouding mijn deel-zijn van de wereld voor mijzelf bewijzen en uit de wereld bewezen krijgen.

Hebben we dat gedaan, dan staan we natuurlijk weer voor de moeilijkheden; want moeilijkheden blijven er nu eenmaal altijd. We gaan ons nl. afvragen: Is het nu wel goed wat we doen of is het verkeerd?

Elke vernieuwing betekent een verandering van regels. De oude regels gelden niet meer. De nieuwe regels kent u nog niet. Probeer dus de regeling te vinden, die voor u aanvaardbaar en bevredigend is en die niet tegen de nu reeds kenbare nieuwe waarden of leringen ingaat. Treur er niet over dat u misschien in het verleden dom bent geweest. Vrees er niet voor dat u domheden begaat, die morgen door de dan kenbaar geworden wetten worden vastgesteld als niet juist. Leef vandaag. Doe het zo volledig mogelijk. Neem nu uw besluiten. Leef nu.

En dan krijgen we de kwestie van die grote krachten. Wanneer wij te maken hebben met grote geestelijke krachten en grote geestelijke waarden, zoals op het ogenblik gebeurt, dan hebben die ergens een invloed op ons. En u heeft, geloof ik, al vaak genoeg gehoord dat ze alle tendenzen versterken; dus zowel de negatieve als de positieve. Wij weten echter niet precies wat waarlijk negatief en wat waarlijk positief is. Dus stellen we voor onszelf dit:

Ik aanvaard in die nieuwe kracht alle dingen en ik zal slechts datgene, wat mij door de ervaring onjuist of duister lijkt, terzijde schuiven.

Ik verwerp niets in de wereld en niets in mijzelve, maar ik wil in al wat in mij leeft het gevoel hebben dat deze vernieuwing doorbreekt; niet morgen en niet in een verre toekomst maar nu. Ik moet voor mijzelf het bestaan van een nieuwe kracht kenbaar maken, nú.

Wanneer u dit doet, dan zijn er natuurlijk altijd weer de grote vragen van: Wat moet je ermee doen? En kan dat nu wel? Is dat nu wel in orde? En hoe stond het ook weer geschreven? Wat hebben de Leraren en de Meesters in de geest ervan gezegd?

Ik weet het. Bedenkingen zijn er genoeg; maar de kracht zelf, die moet u toch in uzelf voelen. Die kracht is een bevestiging, die alle andere te boven gaat. Reken niet met de stellingen, die u mogelijk verkeerd begrijpt. Reken met de bevestiging van de kracht in uzelf, zodra het gaat om het licht in deze dagen.

Verder heb ik dan nog een tip. In het verleden bent u gewend geweest uw bewustwording te identificeren met een bepaalde tendenz. U heeft u genoemd: volgelingen van Isis, van Ré, van de Tweemaal-Geborene, de dienaren van...enz. Kortom, u heeft steeds in uzelve het systeem als belangrijk gezien. Dit heeft voor uw zieleleven (dus voor het "ik" dat steeds reïncarneert) soms schadelijke gevolgen gehad. In het begin was het een zekere chaos en uit die chaos moest eerst door ordening een begrip worden opgebouwd. U bent echter de ordening ook innerlijk gaan zien als een middel en een doel tegelijk. In feite is het niets anders dan een begripsmogelijkheid. We behoeven niet te ordenen. De ordening is cosmisch, die bestaat in de waarheid.

Laat u niet teveel verleiden een systeempje op te bouwen of aan te houden. Beschouw dit zuiver als een verstandelijke, als een menselijke oefening, die nodig is om uzelf te uiten, maar hang niet innerlijk aan een bepaald systeem. Vermijd alle grote woorden, die te vaak in de plaats komen van eigen onbegrip.

De Christusgeest bestaat. Christus leeft op het ogenblik op deze wereld als licht, dat is waar. Maar u kunt uw daden niet met die Christusgeest verklaren of verontschuldigen, of de daden van anderen daarin veroordelen. U kent deze invloed niet volledig. U kunt haar dus ook niet als maatstaf gebruiken. Het is dan beter uw denken en uw leven niet volledig daarop te baseren of een systeem op te bouwen, dat op die Christusgeest of op wat anders helemaal is gebaseerd, maar om terug te keren tot de feiten. En de feiten zijn deze:

Overall, waar ik in mijzelf kracht, vreugde, liefde, erkenning, gevoel, die voor mij verdergaat dan het zuiver materiële of alleen maar het ogenblik van heden, heb ik ergens de Christuskracht ontmoet; en waar ik het gevoel heb dat ik dit in anderen tot stand breng, daar werk ik uit die Christuskracht. Wat ik aan resultaat produceer, is de maatstaf voor de juistheid van mijn stellingen en mijn bereiking.

En dan zijn er nog zo'n paar kleine raadgevingen, die misschien ook zullen helpen.

Bedenk, dat elke uit de tijd of uit stoffelijk bestaan geboren maatstaf onjuist is in de cosmos. Er is geen vaste maatstaf, waarmee u de geestelijke betekenis der dingen kunt vaststellen en hun mogelijkheid of hun oorzakelijkheid kunt beoordelen.

Er is geen enkele mogelijkheid om de eeuwige waarden stoffelijk te zien. U kunt ze alleen beleven. Elk oordeel, elke opvatting, elk inzicht in de materie, die er bestaat, is als zodanig voor u het hanteren van uw wereld, het stellen van een systeem, waardoor u anderen kunt begrijpen. Zij kunnen echter nooit innerlijk bepalend zijn voor uw leven, voor de mogelijkheden van dit leven of voor de inhoud van dit leven.

Natuurlijk is het niet erg zoetelijk, als men dat zo hoort, maar zo zijn er nog heel veel punten.

Het leven, waarin u bestaat, is niet prettig. Het prettige, dat u erin brengt, is uw eigen harmonie met de Oneindigheid. Daar, waar innerlijke harmonie, contact met de wereld, met de mens en vooral met God in u ontbreken, is de wereld wreed; is haar bestaan doelloos en zinloos, is zelfs uw gang door de sferen een voortdurende zware last. Dit geldt niet alleen voor dat "ik", dat zo vaak is geïncarneerd, dat geldt ook voor uw persoonlijkheid van vandaag. Wat u nu ziet als "ik", dat is eveneens afhankelijk van een mate van innerlijke vrede, innerlijke harmonie, van een persoonlijke uiting, waarin het contact met het leven, met het Al tot uiting komt, omdat u alleen op die manier gelukkig kunt zijn; en dat is in feite harmonisch zijn.

Daarom is het eigenlijk uw plicht om ook zoveel mogelijk te streven naar uw eigen geluk. U moogt dat niet doen ten koste van anderen, dat weet u. Maar u kunt ongetwijfeld zeer veel bijdragen tot een gevoel van

welbehagen, van geluk en harmonie door de nieuwe krachten in uzelf wat actiever te laten zijn en de oude waarden wat meer te beschouwen als de bron, waaruit het nieuwe geboren is en niet als de maatstaf, waarmee het nieuwe wordt gemeten. Dit zal voor uw geestelijke achtergrond vooral van groot belang kunnen zijn.

Let wel, als we over stoffelijke dingen gaan spreken, ach, dan is het allemaal zo onbelangrijk. Het zijn alleen maar dingen, waarmee je zo nu en dan aan de eeuwigheid uitdrukking kunt geven, meer niet. Maar achter dit alles verbergt zich een eeuwigheid; en die eeuwigheid moet harmonisch zijn. Het gaat dus om uw innerlijk wezen, om niets anders.

Wanneer u in dit bestaan naar harmonie zoekt en u vindt deze door een juiste aanvaarding van de krachten, de mogelijkheden en de noodzaken van deze tijd, zoals ze voor u bestaan, dan zult u gelijktijdig al het onharmonische van vroegere incarnaties uitwissen. Hoe sterker de onvrede in u woekert, hoe minder u dit kunt beheersen en hoe groter de kans is, dat de oude situatie onveranderd blijft voortbestaan.

Dan ben ik zo'n beetje aan het einde van mijn betoog gekomen. U heeft vandaag nog een tweede spreker, ofschoon het niet direct één van de hoogste "pieten" is. Ik wil graag illusies vermijden. Want op het ogenblik zit iedereen te kijken: wanneer komt de volgende Meester? Dat vind ik net een poppenkast, waar je staat te kijken: daar is Jan Klaasen al, maar waar blijft Katrijn? Daarom zeg ik het er even bij, opdat u niet gaat zitten speculeren, of het nu wel een Meester is of niet.

Er is natuurlijk altijd wel een kracht; en die is de kracht van deze dagen. Het is dus niet alleen de kracht, die de hoogste entiteiten nu eens naar de wereld brengt, maar het is de kracht, die in elk van u op het ogenblik bestaat. Het is de mogelijkheid, die voor elk van u op het ogenblik reëel aanwezig is; voor mij, voor mijn broeders, zo goed als voor u en voor de eenvoudigste mens op aarde.

Ik ben begonnen te zeggen: "Lumen Dei, hora est." Het Licht Gods, het goddelijk Licht, het uur is geslagen. Ik hoop, dat u dit als slagzin voor uzelf wilt nemen. Het uur is geslagen. Er is geen tijd meer om iets uit te stellen tot morgen. Het is de tijd om vandaag te beslissen. Er is geen tijd meer voor hoop op of verwachtingen in de toekomst. Er is de noodzaak om vandaag de situatie juist te stellen. Indien u daarin slaagt, zult u ontdekken dat die magische krachten van deze tijd (en dat zijn heel grote) deel zijn van uw wezen en van alles rond u zo goed als van het Hogere, waarvan u de redding verwacht, die u ten slotte toch - naar ik meen - alleen in uzelf kunt vinden.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

De praktische kant van het leven krijgt meer en meer de overhand. Ook in de geestelijke leringen en bij het gaan van de esoterische weg moet meer en meer worden teruggegrepen naar de praktijk. Maar de praktijk is gelijktijdig ook een mystieke kracht. Het is niet alleen maar een aantal regels, waarmee je een weg moet vinden. Het is een directe kracht, een bewust beheersen van waarden, die je misschien nog niet kunt zien en erkennen, waaruit in deze dagen de bewustwording, de ware vooruitgang wordt geboren.

Indien ge in uzelf gelooft, geloof dan aan God, geloof dan aan een kracht. Er moet in het "ik" een enkel woord zijn, een enkele betekenis, waardoor ge dit kunt uiten. De tijd van het lusteloos afwachten, de tijd van maar zien wat komen gaat, is voorbij; dat is u gezegd. Maar dan is het ook niet voldoende om te volstaan met nu eens daadkrachtig in te grijpen. Dan moeten wij in onszelf een kracht vinden, waardoor wij zeker zijn te bereiken.

We kunnen dan natuurlijk incanteren en we kunnen de woorden spreken over wil en leed en kracht; maar het is te kinderlijk. We hebben niet alleen maar behoefte aan een ritueeltje, waardoor we ons een ogenblik zeker voelen. We hebben behoefte aan een direct begrip van het leven en de levende kracht, zoals die in ons bestaat. Wij moeten ontwaken uit de droom en onszelf herwinnen; we moeten voortgaan op het pad van de werkelijke bewustwording, de werkelijke benadering van God.

Hier rijst de vraag, of het de mens ooit zal zijn gegeven de kracht voor zich te realiseren buiten het systeem, buiten de incantatie om; en toch heeft elk gebaar, elk woord, elke zin, kracht.

Wanneer ik tot u spreek en ik kan ergens in u iets van die kracht, van dat begrip doen ontstaan, dan kunt ge dit in uzelf wekken keer op keer. Wanneer ge in mij alleen maar het bakken ziet voor uw eigen duisternis, ge zult nimmer uw weg vinden. Maar indien ge aan de kracht en het licht - u zo vaak gegeven in deze dagen - en aan de realisatie van die kracht en dat licht uw innerlijk licht ontleent, dan kunt ge in het diepste duister nog uw eigen weg vinden, want ge draagt het licht met u. Het is een zekere mystieke betekenis, die dit alles verbindt, die dit alles tot een belevingsmogelijkheid heeft gemaakt.

Wij allen, wij zijn één. Dat is niet een leuze, het is een feit. Eén zijn wij allen, mens en geest, door het licht dat in ons leeft, door de kracht die ons voortstuwt en door het bewustzijn dat dit kan aanvaarden. En geen grenzen zijn er gesteld tussen mens en sfeer of sfeer en eeuwigheid, indien hij in zichzelf beseft, hoe hij één is met alle dingen. Mystiek. Maar een ware kracht, een waar licht en een ware betekenis.

Er zijn maar twee krachten in de wereld, die alle grenzen kunnen doorbreken: de liefde, die alle dingen één maakt en in zich maakt tot hernieuwing van de schepping en het geschapene; en de haat, die de chaos weer doet ontstaan, waaruit de schepping zich vernieuwt. Andere krachten zijn er niet.

Hij die haat echter, hij doemt zichzelf tot chaos. Wie liefheeft leven en wereld, mensheid en God, die erkent: liefde is de werkelijke, lichtende kracht, de bewegende kracht van mijn wezen, hij zal vinden een eeuwigheid, die onbegrensd is en - zo de kracht van die eeuwigheid in zich kennende - daardoor de eenheid bevestigen.

En dan kunt ge zeggen, dat ook dit mystiek is; maar het is een cosmische waarheid.

Gij, die steeds zoekt naar die buitengewone kracht, die trilling die u beroert, zijt gij dan niet deel van God? Kunt gij niet in uw liefdevolle aanvaarding van die God en van al wat Hij heeft geschapen voor uzelf deze trilling, deze kracht, dit licht erkennen?

Wanneer gezegt: "Het Licht Gods is met mij", is er licht. En wanneer gij zegt: "Door mij leeft de Liefde Gods in alle dingen, zonder beperking en zonder voorbehoud, erkennende de waarheid", zo zal uit die Liefde u de kracht worden geboren, waardoor ge sterk zijt.

Dit is feitenmateriaal. Het is niet de sombere achtergrond van een geheimzinnige en mystieke leer. Het is niet het duistere en het verborgene, waarin ge niet kunt treden. Het is het eenvoudige, lichtende, het Goddelijke, dat men moet erkennen.

Sterk ben ik uit de kracht van de God, Die in mij woont.

Mij beroepende op Zijn wezen, levende uit Zijn Liefde, uitende Zijn Liefde, verbredende Zijn Licht, ben ik Zijn Kracht en Zijn Licht; en zonder voorbehoud is al Zijn Kracht in mij.

Leg u niet neer bij dat wat u bent. Zeg niet: "Ik ben slechts het onbeholpen werktuig van de eeuwige Kracht." Zeg tot uzelf: "Wanneer ik in mijzelf voldoende kan geloven en vertrouwen, wanneer ik in mijzelve het woord Gods vind, dat mij een trilling en een kracht is, zo ben ik deel van God en kan ik bewust Zijn wet volvoeren, mijn deel van de wereld vor-

men naar Zijn wil en Zijn wet; zo zal ik uit mijzelf volbrengen wat noodzakelijk is, omdat dit deel is van Gods schepping. En ik zal erin de vreugde en de vrede kennen, die mij in het onvolmaakte werden onthouden."

Men roept tot God. Maar wat heeft dit roepen tot God te betekenen, indien ge niet bereid zijt om dan ook het antwoord Gods te maken tot een werkelijkheid? Wat heeft het voor zin te bidden en met een zoete glimlach door de wereld te gaan, zeggende, dat alle dingen goed zijn, wanneer ge niet die goedheid zelve kunt proeven en kunt omzetten in een kracht, in een lied?

Onze eerste spreker heeft u gesproken over het uur, over het heden. Nú is het uur van het licht. Nú is het uur van de verlichting, van de aanvaarding. Want waarlijk, de lichtende Kracht, die is scheppend en levend in alle dingen, het mysterie van alle werken en alle leven zelf, is bereid voor een ieder uwer, levend in ieder uwer, een werkelijkheid, die kan worden bewezen en niet slechts een zoete droom. Gods Kracht, die het wonder is, dat door ú ontstaat en niet slechts de illusie.

Noemt u God zoals ge wilt: Christus, Adonai, Tetragrammaton, het maakt geen verschil; maar roept u uw God niet, opdat Hij u bijsta, maar roept uw God, opdat Hij de aanvaarding van uw wezen bevestige door Zijn Kracht, die zich in u uit.

Dit zijn de dagen der innerlijke verandering. Dit zijn de dagen van de openbaring van kracht. Dit zijn de dagen van waarheid. De dagen, waarin de mens méér dan mens kan worden; waarin de geest het verleden achter zich kan laten en kan binnentreden in een vrije wereld van lichtend bestaan. Zo is mijn bijdrage aan deze ochtend dit ene:

Niets van wat gij van anderen verlangt, kan u worden gegeven. Maar al wat gij in uzelf beseft als deel van uw bestaan, bezit gij.

Niets van hetgeen gij zoudt willen volbrengen, zult ge volbrengen, tenzij gij beseft dat het deel is van uw wezen en uw taak. Zo ge dit beseft, is de volbrenging het natuurlijk gevolg van de kracht, die in u leeft.

Laat uw bleekheid, uw opgewondenheid en uw verlatenheid achter u. Zet uw gevoelens van onrust, van honger, van onwetendheid en van strijd stil.

Aanvaard de Kracht des Lichts, die met u is, opdat ge leven moogt in dat begrip van licht:

dat is de werkelijke liefde voor de Schepper in alle dingen, dat is de beleving van het Al, de vernieuwing van de mens in de tijd, het licht dat de wereld roept tot de werkelijkheid.

:--: